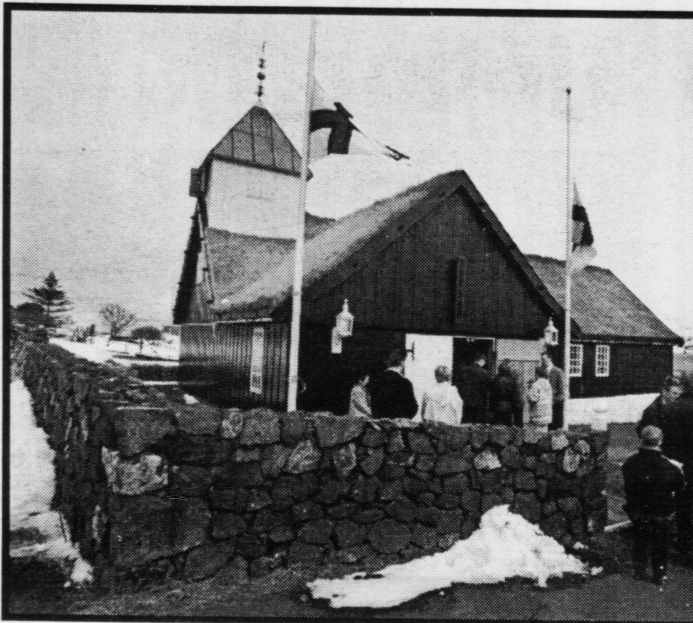

Sjóvar kirkja var vakur karmur um minningargudstænastuna

Bæði kirkjan og fimleikarhöllin voru stúgvandi full páskadag

Prædikan sum Jógvan Fríðriksson helt í Sjóvar kirkju páskadag

»Á tí degi verður hvørki hiti, kuldi ella frost; tað verður dagur uttan íhald – dagur, sum er Harranum kunnur – nátt og dagur skulu ikki skifta; og eisini um kvöldið skal vera ljóst.« (Zakarja 14,6–7)

Spakuliga og við veikari rødd ljóða orðini: »Gleðiligar páskir«. Vit kenna tað rætt at bera hvørjum øðrum hesa kristnu heilsan. Á hesum sinni verður hon borin við sorgblíðni. Mitt í gleðini um uppreisn av deyða kennist sorgartám, og vit skoða vónina um ævigt lív við vátum eygum. Vit sakna, syrgja og gráta. Og tað eru lötur, har páskaólin hevur torført við at treingja íggjøgnum skýggini.

Tað var eisini ein dapur dagur, hina ferðina myrkar legðist um alt landið líka frá miðdegi og til nóns. Sóln myrkaði hin langa friggjadag, tá Jesus varð krossfestur. Tað sá myrkt út, og vónarlogin var veikur. Lívið var av, og so var ikki meira.

Leygardagur kom og sorgin var hin sama. Sorg leikist ikki eftir einum døgni. Týðningarmikið er tað, at vit tosa um tað, ið víðurferst. Orð eru sálarbót, – tár eru heilsubót. Vit mega bróta tøgna, og lata tárini renna. Vit mega fáa luft og lata sorgina renna úr hjartanum. So hvørt vit gráta lætnar, sjálv um ein leygardagur eftir langan friggjadag kann tykjast drúgvur.

Viðhvørt varir sorgin

nógvar dagar, kanska ár. Týðningarmikið er at taka sær stundir at syrgja. Vit mega ikki flýggja undan sorgini, men júst í sórgini minnst teir farnu við tókk og virðing. Og tá vit minnst teir farnu líkasum lýsnar eitt sindur. Tað var so nógvt gott. Tað var so væl-signað. Og tað góða er altíð gott, sjálvt um bæði lötan og persónurin eru farin. Tað góða hevur ævigt virði og livir víðari í vøkrum minni og tøkklæti.

Tíðliga sunnumorgunin um sólaris komu nakrar kvinnur út til Jesu grøv. Tær syrgdu hin deyða, og ætlaðu at minnst Meistarán Jesus. Vísu honum hin seinasta heiðurin og salva líkam hansara.

Tær stúrdu fyrri lötuni og tosaðu sínámillum um, hvør skuldi velja hin stóra stein frá grøvini. Tað tyktist alt so svart og ógjøriligt, tí ein stórus steinur var settur fyrri inngongdina til grøvina.

Tá kvinnurnar komu út til grøv Jesu, funnu tær stein in veltan frá grøvini. Harrans eingil bar teimum gleðibodini: »Ræðist ikki! Tit leita eftir Jesu í Nasaret, hinum krossfesta; hann er risin upp, hann er ikki her. Hyggið, har er staðurin, har sum teir lögðu hann.« (Markus 16,6).

Síðani tá hevur evangelið um hina tómu grøvina ljóðað. Gleðið bót til syrgjandi hjórtu. Grøv Jesu var tóm, hann er risin upp til ævigt at liva. Jesus Kristus

er risin upp av deyða og grøv. Sum hin upprisni hevur hann vunnið sigur á deyðanum. Sjálvt um deyðans hond kennist kóld og óunnlig, ja er ræðulig, so eigur deyðin ikki seinasta orðið.

Vegna Jesus Kristus og fullgjørt verk á Golgata krossi fingur vit fyrirgeving syndanna og lut í Guðs náði. Jesu deyði er ein deyði í stað okkara, og uppreisn hansara veitir okkum ævigt lív. So sum apostulin sigur: »Men nú er Kristus risin upp frá deyðum sum frumgróðurin av teimum, sum sovnað eru burtur. Tí at við tað at deyðin kom við eini menniskju, kemur eisini uppreisn av deyðum við eini menniskju.« (1. Kor. 15,20f).

Tað eru hesi gleðibodini vit prædika, nú hósdagurin 2. apríl gjørdist til ein langan friggjadag. Tímar í tógn og vón. Tímar í bøn og ótta. Langir tímar, til sólir reis í eystri. Vit vónaðu at dagslýsið gav okkum menninar aftur. Men dagurin var óhugnaliga langur og samstundis alt ov stuttur, tí kvöldið kom við myrki og staðfesti óttan. Tað var vetur og kalt, og einki sást, sum bar boð í bý. Og vit byrjaðu at hugsa, at Norðhavið gjørdist váta grøvin hjá vinum okkara.

Langir dagar, og 8 dagar seinni langafriggjadagur. Langir dagar, og í dag er páskadagur, minningardagurin fyrri uppreisn Jesu Krist

av deyða. Hann er upprisni Jesus Kristus og er ein livandi frelsari. Hann er upprisni, sjálvt um deyðin enn vitjar. Sum hin upprisni gevur hann deyðiligum lut í einum ævigum lívi, – hinum himmalska og fullkomna.

Í dag, dagin fyrri uppreisn Jesu, minnst vit teir fimm, ið fórust við Sjóborgini. Vit minnas teir sum livandi og farnar. Vit minnst teir við tókk, og vit syrgja burturveru teirra sáran. Men vit minnst teir eisini við vón, – hini kristnu uppreisnarvónini. Vit trúgva, at vit heima í dyrdini siggja okkara kærur aftur. Vit trúgva, at vit vegna Jesus Kristus fáa lut í ævinnar himmalska ríki. At bæði jörðin og havið mega lata tey frá sær, ið lögdu til hvíldar. Vit minnst við tókk og takka, at vit eiga vónina og vissuna um uppreisn líkamsins og ævigt lív. At vit siggjast aftur til tess aldrin at skiljast.

Apostulin orðar hesa vónina soleiðis: »Og til eru himmalsk líkam og jörðisk líkam; men ein er dyrdin hjá hinum himmalsku, og onnur hjá hini jörðisku. – Ein er ljómi sólarinnar, og annar er ljómi mánnans; og annar stjarna brýtur av frá stjörnu í ljóma. – Soleiðis er tað eisini við uppreisni av deyðum. Tað verður sáð forðingiligt, men risur upp óforðingiligt. – Tað verður sáð í vanvirðu, men risur upp í dyrd; tað verður sáð

Jógvan Fríðriksson, prestur

í veikleika, men risur upp í styrkleika.« (1. Kor. 15,40–43).

Hendan kristna vónin varð borin mætt um dagarnar, nú vit syrgja og minnst teir fimm, ið fórust við Sjóborgini. Ein upplagdur skipari, ið hevur fiskað nógvar í somu vinnu, bar mætt orðini frá Zakarja profeti. Orðini eru vónrík og siga frá degi Harrans og hini himmalsku sælu, at heima hjá Guði er hvør ein lota unnlig og fríðsæl.

»Á tí degi verður hvørki hiti, kuldi ella frost; tað verður dagur uttan íhald – dagur, sum er Harranum kunnur – nátt og dagur skulu ikki skifta; og eisini um kvöldið skal vera ljóst.« (Zakarja 14,6–7).

Við trúarvissu og vón um ævigt lív at vit siggjast aftur í Guðs ríki.

Við tókk fyrri tíðina á jörðini, góðar dagar í starvi á sjógv og landi, góðar og unnligar lötur í heimalívi og fríði.

vilja vit reisast og minnst manningina á Sjóborgini:

Tonny Thomsen, Hannus Thomsen, Símun Pauli á Fríðriksmørk, Hilbert Funn, Atli Bjartiss Hansen,

Vit lýsa Guðs fríð yvir minni teirra. Amen.